

3. Adventna nedelja, leto B

(13.12.2020)

1. berilo

Berilo iz knjige preroka Izaija (Iz 61,1–2.10–11)

Duh Gospoda Boga je nad menoj, ker me je Gospod mazilil. Poslal me je, da oznamim blagovest ubogim, da povežem strte v srcu, da okličem jetnikom prostost, zapornikom osvoboditev, da oznamim leto Gospodove milosti.

Silno se veselim v Gospodu, moja duša se raduje v mojem Bogu. Zakaj odel me je z oblačilom odrešenja, ovil me je z ogrinjalom pravičnosti kakor ženina, ki si nadene venec, kakor nevesto, ki se okraši z nakitom. Saj kakor zemlja poraja svojo rast in kakor vrt poganja svoje seme, tako bo Gospod Bog dal poganjati pravičnost in hvalo pred vsemi narodi.

Spev z odpevom

Odpev: »Moja duša se raduje v mojem Bogu.«

(Lk 1,46–48.49–50.53–54)

Moja duša poveljučuje Gospoda
in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku;
zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle,
glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.

Odpev: »*Moja duša se raduje v mojem Bogu.*«

Velike reči mi je storil Mogočni,
njegovo ime je sveto.
Iz roda v rod traja njegovo usmiljenje
z njimi, ki mu v strahu služijo.

Odpev: »*Moja duša se raduje v mojem Bogu.*«

Lačne je napolnil z dobrotami
in bogate je odpustil prazne.
Zavzel se je za svojega služabnika Izraela
in se spomnil usmiljenja.

Odpev: »*Moja duša se raduje v mojem Bogu.*«

2. berilo

Berilo iz 1. pisma apostola Pavla Tesaloničanom (1 Tes 5,16–24)

Bratje in sestre, vedno se veselite. Neprenehoma molite. V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas. Duha ne ugašajte. Preroštev ne zaničujte. Vse preizkušajte, in kar je dobro, obdržite. Zla, pa naj bo kakršno koli, se vzdržite. Sam Bog miru naj vas posveti, da boste

popolni. In vse, kar je vašega, duh, duša in telo, naj se ohrani neoporečno, dokler ne pride naš Gospod Jezus Kristus. On, ki vas kliče, je zvest in bo to izpolnil.

Aleluja. Duh Gospoda Boga je nad menoj, poslal me je, da oznamim blagovest ubogim.
Aleluja.

Evangelij

Iz svetega evangelija po Janezu (Jn 1,6–8.19–28)

Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je zaradi pričevanja, da bi namreč pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. To pa je Janezovo pričevanje:

Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da so ga vprašali: »Kdo si ti?«, je priznal in ni tajil. Priznal je: »Jaz nisem mesija.«

»Kaj torej? Si mar Elija?« so ga vprašali. »Ne, tudi to nisem,« jim je rekel.

»Ali si prerok?« »Ne,« je odgovoril. Rekli so torej: »Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?«

Dejal je: »Jaz sem glas vpijočega v puščavi: zravajte Gospodovo pot, kakor je rekel prerok Izaija.« Odposlanci so bili iz vrst farizejev. Vprašali so ga in mu rekli: »Kaj torej krščuješ, če nisi ne mesija ne Elija ne prerok?«

Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem z vodo, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate, tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandalih.«

To se je zgodilo v Betaniji, onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval.

Razlaga evangelija

Na tretjo adventno nedeljo ponovno beremo o Janezu Krstniku, le da tokrat iz Janezovega evangelija, prejšnjo nedeljo pa smo brali iz Markovega. Ni bistvene razlike, odlomek je skorajda isti. Podobnost med njima nam v prvi vrsti govori o tem, da ko gre za Gospodov prihod in za Božje stvari, je res vse pomembno; ne le lik Janeza Krsnika, ampak tudi sama priprava in pričakovanje. Pričakovanje pomeni željo, priprava pa prizadevanje, človekov (skromen) delež, ki potrjuje, da je želja resnična.

Janez nas vabi k streznitvi od lažnih predstav življenja (idolov) in od lažnih predstav Boga, ki nas oddaljujejo od resničnega življenja, od prave tolažbe, od pravega smisla življenja in seveda od samega Boga. Te streznitve smo vselej potrebni zato, da nas razočaranje in nesmisel ne vkleneta in ne pogubita. To smo izpostavili prejšnjo nedeljo.

V tem današnjem nagovoru pa se bomo ustavili ob vprašanju, kdo je Janez Krstnik. Duhovnikom in levitom, ki so ga vprašali, kdo je in ali je on Mesija, ki ga pričakujejo, je odgovoril, da ni in da je samo glas vpijočega v puščavi. Rekel jim je: »Pripravite pot Gospodu.«

Janezov odgovor je vsebinsko zelo bogat: vprašanje puščave, krščevanja z vodo in Sv. Duhom ter prispodoba sandal. Pomudimo se nekoliko ob tem njegovem odgovoru. Janez je krščeval v puščavi, ki je drugačna od saharske puščave s sipinami. Ob njej teče reka Jordan, kamor so prihajale množice ljudi po Janezov krst. Njegov stil življenja je nedvomno bil puščavski in spokorniški, ni pa kazal nase, ampak je pozival k streznitvi in spreobrnjenju. K streznitvi zato, da se zavemo, da lahko naše življenje, ki je puščava, v zelen vrt spremenimo samo s pomočjo Boga in Sv. Duha. Brez njiju se lahko še tako trudimo, a uspe nam le zunanja olepšava, ki mine in nas nato pusti še bolj prazne. K spreobrnjenju pa zato, da se končno res damo krstiti s Sv. Duhom, v Kristusovem imenu, da krst z vodo ni samo nek trenutek navdušenja, ampak da res zaživimo kot sinovi luči in ne teme, sinovi življenja in ne smrti.

Vprašamo se lahko, zakaj Janez kršči samo z vodo in ne s Sv. Duhom, čeprav je bil svet človek, zadnji od prerokov Stare zaveze. Zato, ker Janez ni imel življenja v sebi in ga ni mogel dati drugim. Janez je lahko le pokazal na tistega, ki ima življenje, na Kristusa. Nosil je kameljo kožo, obleka preroka Elija (gorečnost za Gospoda!). Sam pa se ni imel za preroka (zanikal je, da bi bil), o njem beremo le v Novi in ne tudi v Stari zavezi. Vendar vse, kar nima življenja v sebi, je staro, tudi če je novo, saj je prazno, ker nima življenja. Nova zaveza se od Stare ne razlikuje časovno ali zgodovinsko. Še vedno smo lahko starozavezni. Nova zaveza je tista človeška resničnost, ki skupaj z vsem stvarstvom kaže na Kristusa in ga sprejme v svojo sredo in v svoje bistvo. Zanimiva in v Izraelu zelo zgovorna je prispodoba sandala, za katerega Janez pravi, da ni vreden, da bi ga snel (odvezal jermen). Mislim, da smo že kdaj slišali razlago te prispodobe. Svaško pravo je določalo, da brat vzame k sebi ženo pokojnega brata, ki ni imel otrok, da mu obudi zarod in se pokojnemu tako ne izbriše ime, saj ima potomstvo. Če je brat pokojnega to dolžnost zavrnil in je ni izpolnil, mu je ovdovela svakinja pred starešinami skupščine snela sandal (odvezala jermen) in mu v znak zaničevanja pljunila v obraz, ker ni hotel obuditi zaroda (življenja) pokojnemu bratu. Jezus je prišel prav zato, da obudi življenje človeškemu rodu, ki po izvirnem grehu žaluje kot vdova, ki je izgubila življenje (biti vdova je namreč pomenilo, ne imeti zaščite, biti ob življenje).

Zanimiva sta tudi lika levita in duhovnika. Eden skrbi za svetišče, kraj Gospodovega prihoda in prisotnosti, drugi pa daruje klavne daritve, zato da kazen za grehe prenese na žival in ne na človeka, tako da človek ostane živ. Oba sta v službi življenja, eden skrbi za Gospodovo prisotnost (tam, kjer je Bog, je življenje), drugi za odpravo kazni. In vendar življenja niso imeli in ga ljudstvu niso mogli dati. Janez si v svojim življenju prizadeva za podobne stvari kot leviti in duhovniki: pričakovanje, priprava, pokora, očiščenje, spreobrnjene, vendar ne kaže nase, ampak na Gospoda. Tega leviti in duhovniki niso bili več sposobni, kazali so le nase in narodu niso kazali življenja (pravega, Božjega življenja). Njim bi bilo potrebno odvezati sandal in (močna prispodoba) pljuniti v obraz. Na nek način se je to zgodilo, ko so se v globini zavedali svojega srca (glas vesti), da ne izpolnjujejo svoje dolžnosti levitov in duhovnikov.

Tudi danes smo duhovniki in Cerkev v marsičem v spotiko. Janez Krstnik ni krščeval s Sv. Duhom, kaj šele mi. Vendar Cerkev živi v veri in gradi na zaupanju, da je Božje delo odrešenja večje oziroma resničnejše kot naše človeško delovanje. To ni opravičilo, seveda, vendar ali si

lahko predstavljamo, da bi zaradi grešnosti nekaterih drugi bili prikrajšani za Božje odrešenje in delovanje Sv. Duha? Težko. Kristus je na križu dal Svojega Duha vsem ljudem, saj je na križu bil sam, zapuščen od vseh. In bil je tudi človek, edini pravični. Rešuje nas to, da je vzel nase naše človeštvo in nam dal Svojega Duha. Mi pa smo poklicani, da – kot Janez – ne kažemo nase, ampak na Kristusa, na tistega, ki obuja življenje, ki prav zaradi življenja prihaja med nas. To zavest moramo stalno obujati, stalno gojiti, se k njej stalno vračati.

Pri Izaiju (prvo berilo) zelo lepo beremo, kako bosta pravičnost in hvala kot seme pognali iz zemlje. To je pravi krst, to dela Božji duh v nas. Ko govorimo o krstu, ne govorimo o nekem znamenju, neki družbeni pripadnosti, o neki samozavestni in odgovorni odločitvi (gledano v psihološkem smislu, saj se prej ali slej vendarle vsakemu zamaje), ampak govorimo o življenju v njegovi celoti. Za življenje gre! In pred življenjem, ki ga nimamo in ga lahko samo prejmemo, je Janezova ponižnost edina drža, ki je odprta za dar življenja.

Pavel v prvem pismu Tesaloničanom (2. berilo) zelo lepo piše o držki kristjana. Ohranimo veselje, hvaležnost, odprtost za Božjega Duha, ker Bog je zvest in ne razočara.

Skupna molitev

»Spomnim se... kako so tri božje osebe zrle na ves zemeljski krog, poln ljudi: in kako se Presveta Trojica, ko vidi, da gredo vsi v pekel, od vekomaj odloči, naj druga oseba postane človek, da reši človeški rod; in tako, ko je prišla polnost časov, je Bog poslal svetega angela Gabrijela k naši Gospe« (iz knjižice duhovnih vaj, DV 102).

- Danes goduje Sv. Lucija. Na njeno priprošnjo prosimo Gospoda za luč, ki vselej sveti v temi; za tisto luč, ki v preizkušnjah ne ugasne; za Gospodovo luč, ki je vir veselja in hvaležnosti in ki nas odpira Božjemu duhu.

Na priprošnjo Sv. Lucije prosimo za vse obolele za coronavirus, za njihovo zdravje in okrevanje.

Na priprošnjo Davice Marije prosimo tudi za skupščino in volitve, da bo dana milost novega vodstva in blagoslov tega tako pomembnega letnega srečanja.

- Zmolimo desetko rožnega venca, »ki je Sv. Duha poslal«, da bi naša pot življenja postajala vedno bolj pot Duha.

- Zaključimo: Slava Očeti in Sinu in Sv. Duhu, kakor je bilo v začetku...

p. David Bresciani sj